

Elisa van Spronsen

Olé!

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Uno

‘Twee weken zonder papa en mama! O, Mette, dit wordt zo te gek!’ Mijn zusje Sara danste door onze kamer en ik moest lachen omdat zij zo vrolijk was.

‘En ik weet ook al waar hét leukste skateplein van de stad is,’ riep ze enthousiast. ‘Kijk! Je gaat hier bij de Sagrada Familia rechtsaf en...’ Ze duwde een plattegrond van Barcelona onder mijn neus. ‘...het is maar tien minuten lopen vanaf de taalschool. Op mijn skateboard red ik het misschien zelfs wel in drie minuten!’ Even was ze stil. ‘Als er tenminste niet allemaal van die hobbelige middeleeuwse keitjes liggen. Wist je dat *skateboard* in het Spaans gewoon *skateboard* is? Dat vind ik echt hartstikke handig!’

Ik heb een nogal avontuurlijk ingesteld zusje. Zusje, want Sara is precies één jaar jonger dan ik. Het plan om naar Barcelona te gaan, hadden we samen verzonnen. Ik wilde heel graag Spaans leren, dat kon je bij ons op school kiezen. Na de zomer ging ik naar de vierde en ik kon niet wachten tot de lessen Spaans begonnen. Niet dat ik nou een onwijze *nerd* ben, hoor. Maar ik vind talen gewoon leuk. Ik ben goed in Frans, Engels en Duits, maar vooral van de Spaanse taal word ik zo vrolijk. Ik krijg er meteen een vakantiegevoel van!

Mijn liefde voor Spanje was vorig jaar begonnen. Toen hadden Sara en ik met pap en mam door Andalusië (Zuid-Spanje) gebackpakt en was ik echt een beetje verliefd geworden op het mooie

land. Op een avond kwamen we in een steegje twee flamencodansers en een gitarist tegen. Dat was fantastisch! Stiekem droom ik nog steeds van die knappe Spaanse flamencodanser. Dan stel ik me voor dat hij mij de hele tijd met zo'n vurige blik aankijkt, en me perfect flamenco leert dansen. Maar goed, dat vertel ik natuurlijk aan niemand. En dat ik Spaanse jongens de alerknopste wezens op aarde vind, houd ik ook lekker geheim.

Nog even verder over ons Barcelona-avontuur: eigenlijk kwam alles precies goed uit, alsof het zo moest zijn. Mijn ouders wilden deze zomer de woonboot gaan verbouwen en omdat wij toch maar in de weg zouden lopen, vonden ze het een goed plan als wij samen naar de taalschool in Barcelona gingen. Mijn moeder is dol op alles waar je ook maar iets van leert en mijn vader zou het liefst zelf fulltime de wereld over reizen.

Sara bedacht meteen allerlei avontuurlijke manieren om naar Spanje te komen. Het liefst wilde ze liften, maar dat mocht natuurlijk niet. Dus boekten we twee vliegtickets en vanaf dat moment waren we helemaal hyper. Voor het eerst gingen we zonder ouders op vakantie, ¡hurra!

Ik schreef het woord *el skateboard* in mijn *little black book*. Sinds mijn twaalfde houd ik al een LBB bij. Ik schrijf en teken er van alles in: grappige verhalen, to-do-lijstjes, maar ook geheime dingen en de laatste tijd vooral veel Spaanse woorden. Er zit geen slotje op, dus ik verstop mijn boekjes altijd goed in de rommella onder mijn bed.

Sara gooide al kletsend haar polsbeschermers in haar koffer. Ik wist dat ze die bijna nooit droeg (want: niet cool), maar anders deed mama weer zo ongerust. Daarna ging ze boven op haar propvolle koffer zitten en veerde ze een paar keer op en neer. Het maakte een grappig *pffff*-geluid, maar dicht ging de koffer niet. Intussen praatte ze onverstoorbaar door: 'En we gaan natuurlijk

vet laat naar bed, want dat is in Spanje hartstikke normaal. Daar eten ze echt pas om tien uur. En we gaan heel veel Spaanse vrienden maken. En die heten dan allemaal Juan, Carmen en Manuel en zo.'

Sara sjarde net zo lang aan de rits totdat de koffer eindelijk dichtzat en daarna sprong ze bij mij in de hangmat.

'Weet je, Met, ik heb ineens een geweldig idee. Waarom blijven we daar niet gewoon? In Barcelona, bedoel ik. Altijd mooi weer en na twee weken spreken we waarschijnlijk echt wel vloeiend Spaans.'

'Tuurlijk, Saar!'

'Nou ja. Een soort van dan.'

Ik zei niks. Stiekem vond ik twee weken weg precies lang genoeg. In mijn koffer stopte ik de foto van ons vieren in Sevilla, het scheepje in de fles dat ik van papa had gekregen toen ik acht was, mijn kussensloop met sterren, mijn favoriete sjaal (kleur: lavendel) en mijn vier lievelingsboeken. Natuurlijk vergat ik niet om mijn nieuwe zomerjurk (een rode met witte stippen), laptop, woordenboeken, bikini's en héél veel zonnebrand en aftersun mee te nemen. Mijn LBB mocht ik nooit, maar dan ook nóóit kwijtraken, dus die bewaarde ik in het voorvakje van mijn rugzak.

Nog twee nachtjes en we zouden vertrekken.

Maar toen viel Sara van de halfpipe.

Dos

Het gebeurde gewoon op het skateplein bij ons in de buurt. De halfpipe was nog nat van de regen en daardoor slipten de wielen van het skateboard weg. Sara viel met haar hoofd op de grond. De dokter dacht dat ze een hersenschudding had. Haar pols was sowieso gebroken. Ze moest zelfs naar een gespecialiseerde arts, een die heel veel over gips wist.

Sara's volgepropte koffer stond nog steeds in onze kamer. Haar skateboard lag erbovenop, want dat wilde ze als handbagage inchecken.

'Ik kan gewoon mee, hoor!' Sara stampvoette op de vloer, maar dat was zo te zien best pijnlijk. Ze greep met haar linkerhand naar haar hoofd en vloekte zachtjes. Haar gezicht was bleek en met die mitella zag ze er zo zielig uit!

Ik rende naar de keuken om een pot thee te zetten voor mijn arme zusje. Pap pakte de oranje wollen deken uit de houten kist en maakte een bed op de bank. Daar liggen we altijd als we ziek zijn, want het uitzicht is geweldig. Er varen de hele dag boten voorbij en van de steiger aan de overkant springen kinderen het water in.

'Waarom droeg je je helm nou niet?' Mama keek Sara fronsend aan, een soort mix van bezorgd- en boosheid.

'Ik zei toch dat ik die vergeten was?' antwoordde Sara bozig. Natuurlijk was dat niet waar, maar ik zei niets.

Mama zuchtte diep. ‘Jij blijft gewoon thuis. Twee weken op de bank. Minstens. We verbouwen de boel wel om jou heen. En we vragen gewoon of de bouwvakkers zachtjes kunnen werken.’

‘Ma-ham, dat kúnnen bouwvakkers toch helemaal niet? Die gebruiken boren en schuurmachines, het is juist hun werk om veel herrie te maken.’

Mama schudde haar hoofd.

Ik schonk voor iedereen thee in en staarde zonder iets te zeggen naar de damp boven mijn mok.

‘Ik kan écht makkelijk mee,’ ging Sara verder. ‘Ik zit toch gewoon in een klas. Daar gebeuren heus geen wilde dingen. En dan heb ik tenminste geen last van al dat kluslawaaï.’ Ze mopperde dat ze heus wel Spaans kon leren met een hand in het gips en dat ze sowieso best netjes met links kon schrijven.

Papa wees naar de bank en keek mijn zusje streng aan. ‘Kom op. Liggen, jij.’

Met grote, boze stappen liep Sara naar de bank, de woonboot schommelde er haast van. ‘En Mette dan?’ vroeg ze.

Iedereen keek ineens naar mij.

Snel nam ik een slok thee.

Papa, mama en Sara aten een toetje op het dek, maar ik was naar onze slaapkamer gevluht. Het stond er helemaal vol ingepakte dozen en ik kon me er amper bewegen, maar dat maakte mij niet uit. Ik had even helemaal geen zin in druk gedoe en hier in mijn hangmat was het stil en rustig.

Ik pakte mijn L B B en begon erin te schrijven:

June: kampeert in Normandië, Frankrijk

Elin: vaart vannacht met de boot naar Engeland

Mikke: gaat met haar moeder naar New York en daarna met haar vader & halfbroer naar Indonesië

June, Elin en Mikke. Meer vriendinnen had ik niet. Ik staarde een beetje uit mijn raam, naar de dansende muggen op het water, en ineens dacht ik aan mijn nichtje Lot. Was een taal cursus Spaans niet iets voor haar? Lot was heel goed in Frans en vertelde altijd enthousiaste verhalen over het buitenlandse studentenleven. Barcelona vond ze vast ook heel erg gaaf.

Maar nee. Stom plan. Lot zou met haar vriendje Idir door Noord-Afrika gaan trekken en had natuurlijk helemaal geen zin om met haar jongere nichtje opgescheept te zitten.

Goed. Er bleven dus twee opties over:

1. Ik ging alleen
2. Ik bleef thuis

Tres

‘Sara, slaap je al?’

‘Nee. Jij?’

Ik grinnikte. ‘Nee. Doet je hoofd veel pijn?’

‘Mwah. Het gaat. Ik ben gewoon boos. En daarom kan ik niet slapen. Dit wordt de rotste zomer *ever*.’

‘Ik kan toch ook gewoon gezellig hier blijven?’ Ik draaide me om en keek naar de plek waar Sara’s bed stond. Mijn ogen waren nog niet gewend aan het donker, dus ik zag alleen een grote, zwarte schaduw. ‘Dan zoek ik een leuk vakantiebaantje. Bij een ijssalon of zo. En dan neem ik iedere dag wat lekkers mee.’

‘Je bent gek.’ De grote, zwarte schaduw bewoog. Sara ging rechtop in bed zitten.

‘Hoezo? Dat is toch leuk?’

‘Ja, héél leuk,’ zei Sara overdreven. ‘Véél leuker dan over de Ramblas slenteren, zwemmen in zee, dansen op het strand, vetgoed Spaans leren, steile bergen beklimmen, zoenen in Park Güell en weet ik veel wat nog meer!’

Met een plof ging ze weer liggen. ‘Au!’

‘Je had gewoon je helm op moeten doen,’ antwoordde ik. Maar dat bedoelde ik niet. Eigenlijk wilde ik zeggen dat al die leuke dingen helemaal niet zo leuk waren als je ze in je eentje moest doen. En dat ik het veel te eng vond om zonder mijn stoere zusje weg te gaan.

Alleen al zoiets als vrienden maken. Hoe deed je dat? Op vakantie regelde Sara altijd vrienden. Met het skateboard onder haar arm lukte dat binnen *no time*. Vorig jaar, tijdens het backpacken, zochten we gewoon in ieder nieuw dorpje of stadje een toffe skateplek uit en voor we het wisten stonden er zes andere skaters om ons heen. Die nog aardig waren ook!

Mijn vriendinnen June, Elin en Mikke kende ik al vanaf de kleuterklas. En ik wist echt niet meer hoe ik dat vrienden-maak-gedoe destijds had aangepakt. Ik had ze vast iets gevraagd, zoals: ‘Kom je ook in de poppenkast?’ Of: ‘Mag ik van jou de gele vingerverf?’

‘Je durft gewoon niet zonder mij naar Spanje.’

‘Echt wel.’ Ik trok de dekens over mijn hoofd. Ik had spijt van mijn opmerking over die helm. Eigenlijk dacht ik gewoon alleen maar aan mezelf.

‘Mette? Mette!’

Ik probeerde heel diep en langzaam te ademen, zodat Sara zou denken dat ik sliep. Het begon zachtjes te regenen en ik luisterde naar het getik op het houten dak. Op de site van de taalschool had ik zo veel enthousiaste berichten gelezen. En daar moest ik nu de hele tijd aan denken. Eentje was van Evy, een meisje dat óók vijftien was en óók uit Utrecht kwam:

(Evy, 15, Utrecht)

Vorige zomer heb ik twee weken lang Spaanse lessen op de taalschool gevolgd. Het was echt supervet! De lessen waren helemaal in het Spaans en ik zat in de klas bij jongeren van over de hele wereld (paar voorbeeldjes: Portugal, USA, Italië, Zwitserland). Ik was het enige meisje uit Nederland. De leraren waren best jong (rond de 25 jaar of zo) en als de school uit was, gingen we op excursie. Op tapas-tour bijvoorbeeld (mmmmm!), of naar een museum.

Ik vond het superleuk om drankjes en tapas in het Spaans te bestellen en dat ging na één dag Spaanse les al vrij goed. In winkels kon ik ook vragen waar de pashokjes waren (¿Dónde están los probadores?). Dat is best een belangrijke zin, want in Barcelona kun je heel goed shoppen ☺

Eén keer gingen we tot héél laat barbecueën en toen waren mijn Duitse vriendin en ik de volgende dag zo moe dat we tijdens de les in slaap waren gevallen. Gelukkig werd onze leraar Javier niet boos. Hij vond 't juist wel grappig en leerde ons meteen het Spaanse woord voor welterusten (¡Que descanses!).

Ik ben trouwens niet alleen verliefd op Barcelona geworden, maar ook op een hééle leuke jongen... (Maar daarover zeg ik lekker niets.) Ik kan iedereen in ieder geval heel erg aanraden om ook naar Barcelona te gaan!

Hasta luego en doe ze de groetjes daar! Volgend jaar kom ik zeker weten terug.

Besos, Evy

Dat laatste stukje, over dat vakantieviendje, had ik wel tien keer gelezen. Ik wilde dat ook zó graag! Hoeveel boeken had ik niet verslonden over meisjes en hun vakantieeliefdes, maar mij was het nog nooit gelukt om er eentje te krijgen. Het allerliefst wilde ik natuurlijk een Spaans vriendje met wie ik perfect Spaans kon kletsen, dat was zo veel romantischer dan een vriendje uit Utrecht! Niet dat ik het daarmee kon vergelijken, want ik had überhaupt nog nooit een vriendje gehad. Maar goed, je snapt het denk ik wel.

Plotseling hoorde ik Sara zachtjes snikken.

‘Doet je hoofd nu wel pijn?’ vroeg ik zacht en zo aardig mogelijk.

‘Jij moet echt wél gaan, Mette,’ zei mijn zusje, en ik hoorde hoe ze haar neus snoot. ‘En heel veel foto’s maken, stukjes schrijven in je LBB en me alles vertellen! Dan lijkt het net alsof ik ook een beetje in Barcelona ben geweest.’

‘Maar wat als het nou verschrikkelijk is?’ Ik ging rechtop in bed zitten en zag in het schemerdonker dat Sara dat ook deed. ‘Dat ik op de eerste dag al zo veel heimwee heb dat ik jullie het liefst heel hard huilend wil opbellen, maar dat ik dat dan toch niet doe, omdat... omdat... gewoon, omdat... dat stom is.’

Het was eruit voordat ik het zelf in de gaten had.

Sara knipte het nachtlampje aan. Ze veegde met haar linkerhand een traan uit haar ogen. ‘We kunnen samen een lijstje maken met gave dingen die je in de stad kunt doen. Dan werk je die gewoon een voor een af. En hoe rot je je ook voelt en hoe alleen je misschien ook bent, de zon schijnt wél en je leert wél Spaans. Als je ook nog eens al je lievelingsboeken meeneemt, dan verveel je je in ieder geval nooit.’

‘Hmm,’ bromde ik.

Sara giechelde. ‘En ondertussen broed ik op een plannetje om hier stiekem weg te komen.’

‘Jaaaa,’ riep ik enthousiast. Ik was blij dat Sara weer lachte. ‘Het ticket is toch al uitgeprint, dus inchecken op Schiphol is in ieder geval geen probleem. Dan zeg ik gewoon tegen pap en mam dat je ontvoerd bent.’

Dat was natuurlijk een grapje, maar Sara riep meteen: ‘Ja, dát is een goeie!’